

Хвърляме погледъ къмъ нашата земя. Колко е малка тя! И какъ слабо свѣти! Защото нашата земя е една изстинала планета и получава свѣтлина отъ слънцето.

Но да се върнемъ къмъ месеца. Ето ни вече на него. Уви! Колко тягостно е първото ни впечатление. Ни едно дърво, ни едно животно, никакъвъ звукъ, ни небесна синева, ни облаче. Нищо. Навсѣкжде около насъ е ледено мълчание. Синиятъ въздухъ на земята, предизвиканъ отъ слънчевитѣ лъчи, го нѣма тукъ. И затова небето е тъй страшно черно, дори и когато е день. Единъ день на месеца се равнява на 15 наши дни. И презъ това време грѣе слънцето тъй безмилостно, че човѣкъ не би могълъ да издържи толкова свѣтлина. А когато неочаквано дойде дългата, равна на 15 наши нощи, месечна нощъ, става тъй тъмно, че човѣкъ самъ себе си не може да различи отъ тъмнината, която го заобикаля. И да викнемъ, никой не би ни чулъ. Дори ние самитѣ не бихме се чули. Защото нѣма въздухъ, който да разнася звука. Ужасно! Студено ни е. Бихме искали да запалимъ огънь. Но това е невъзможно, защото нѣма кислородъ, а безъ кислородъ не може да става никакво горение.

Искаме да вървимъ . . . да се движимъ по-бързо: почваме да се носимъ надъ почвата. Ние можемъ тукъ 6 пжти по-нависоко и по-надалеко да скачаме, отколкото на земята. Защото притегателната сила на месеца е много по-малка отъ тази на нашата земя.

Следъ като посетихме съ мисълта си нашия тъй хубавъ отдалечъ и тъй неприветливъ отблизу месечко, не ни остава друго, освенъ да се върнемъ на земята и да се радваме повече отъ всѣкога на нашия земенъ животъ.

---